

KÉT HÉT EGY MESE

1-4. osztály

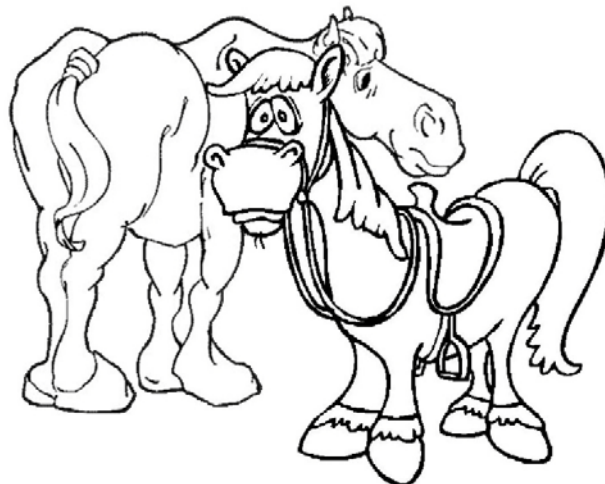
3.forduló

név:..... iskola: oszt.:

A mese: Czigány Zoltán: Csoda és Kósza

Csoda és Kósza a Közlekedési Múzeumban (részlet)

Budapest: Pozsonyi Pagony, 2007

1) Hol lakott Csoda és Kósza?

.....

2) Miért akarta Sajó bácsi elvinni a fakerekű szekeret a Közlekedési Múzeumba?

.....

.....

3) Mi volt a terv, hogyan juttatják el a kocsit a Közlekedési Múzeumba?

.....

.....

.....

4) Hogyan okoztak közlekedési dugót a szekérrel?

.....

.....

.....

.....

.....

5) Mitől ijedt meg Kósza?

.....

6) Hol található a Közlekedési Múzeum?

.....

7) Mit néztek meg a lovak a múzeumban?

.....

.....

.....

8) Mit harapott le Kósza?

.....

.....

9) Miért ájult el a teremőr?

.....

.....

10) Kiket hívott a második teremőr, amikor Csoda megfenyegette?

.....

Következő feladatlap: 2015. november 30-án, hétfőn

a rajzokat Baranyai András készítette

CSODA ÉS KÓSSZA

a Közlekedési Múzeumban

A gödöllői tanyán, ahol Csoda és Kóssa lakott, állt egy öreg, fakerekű szekér. Rég nem használta senki semmire. Már Sajó bácsi sem tudta, hogy került oda. Egyszer aztán egy jólöltözött, szemüveges, kissé dundi férfi, aki náluk lovagolt, azt mondta:

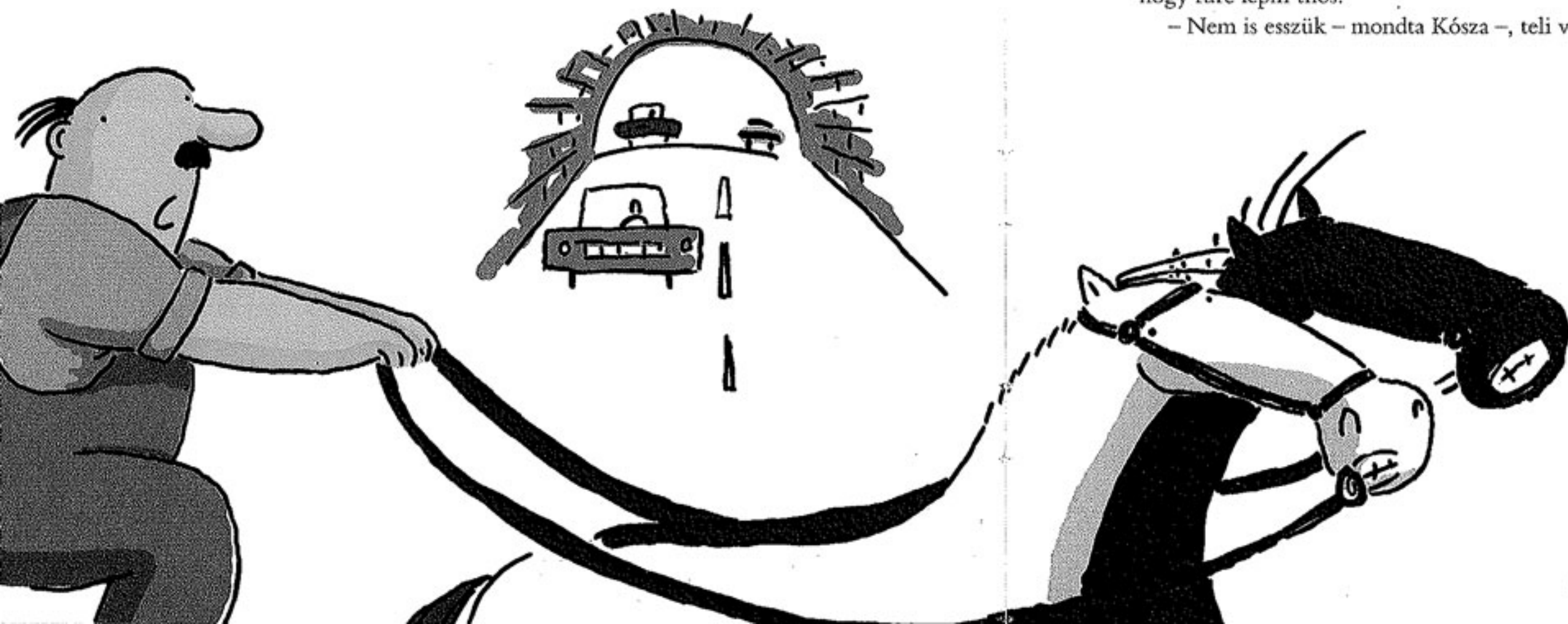
– Az ilyen szekeret el kell adni valakinek, jó drágán! De ha akarja, én is megvehetem olcsón!

– Akkor inkább elviszem a Közlekedési Múzeumba, ott szekér marad mindörökké, és nem lesz belőle virágláda.

Aztán évek teltek el. Sajó bácsi sokszor gondolt rá, hogy egyszer eljuttatja majd a Múzeumba a szép fakerekű szekeret, hadd állítsák ki, mert ahhoz valahogy nem volt se tehetsége, se kedve, hogy jó drágán eladja. Végül telefonon

megbeszélte a múzeum igazgatójával, hogy elviszi hozzájuk az öreg kocsit. Hogy ne kelljen teherautót fogadnia, kicsit összeütötte a szekér kerekeit, aztán Csodát és Kószát megkérte, hogy húzzák el a muzeális tárgyat a Közlekedési Múzeumig, ahol majd átadják az igazgató úrnak, aztán visszajönnek a szekér nélkül. El is mentek, végigdöcögtek a fakerekű szekérrel Gödöllőtől Budapestig.

Amikor átszekereztek a Lánchídon, úgy néztek ki, mint egy régi filmfelvétel, és csak amikor az Alagútba behajtottak, akkor jöttek rá, hogy nem is kellett volna átmenni a Dunán, mert Gödöllő is a pesti oldalon van, meg a Közlekedési Múzeum is. Ezért aztán az Alagútban keresztbe fordult a szekér és a két ló: három órán át állt a forgalom, olyan dugó lett miattuk. Dudáltak az Alagútban, s majd megveszekedett a dudaszótól Kósza: ijedtében futni kezdett, Csoda meg visszahúzta, nyikorgott a szekér rúdja, majd szétroppant. Sajó bácsi káromkodott, mint egy kocsis (hiszen az volt), aztán végül nekieredtek a szekérrel, vágattak, csak a hídnál torpantak meg. Kósza patkója szikrázott az aszfalton, ahogy fékezett, ahogy csúszott, és közben azt nyírította:

– Jaj, vigyázz, oroszlaááanoook!

– Marha – mondta Csoda.

– Nem marha! Oroszláán!

– Barom! – mondta Csoda.

– Nem barom! Oroszláán! De lehet, hogy tigris.

Csoda végre fölnézett a Lánchíd két oroszlánjára, és azt mondta:

– Hűű! Te ökör.

– Nem ökör! Oroszláán!

– Gyere már, kőből vannak! – mondta Csoda, azzal nagy nehezen át-ráncigálta Kószát, a szekeret s rajta Sajó bácsit a Lánchídon, és a túlparton megtekintették a másik két kőoroszlánt is, akiket Kósza Buda felé tartva nem is vett észre, mert csak a nagy vizet bámulta. Hamarosan elügettek a Városliget közelébe, aztán pontosan a Közlekedési Múzeum elé. Ott Sajó bácsi kifogta a lovakat a szekér elől, a kocsit két múzeumi szakmunkással betolták a Múzeum udvarára, és ott beszélgetni kezdtek. Közben Sajó bácsi visszaszólt még a lovaknak:

– Itt maradjatok, várjatok meg! Ne egyétek meg a füvet! Ki van rá írva, hogy füre lépni tilos.

– Nem is esszük – mondta Kósza –, teli van kakálva.

Mert valóban arra a kis darab fűre hordta minden környékbeli a kutyáját. Semmi kedvük nem volt a lovaknak ott legelni, Kósza meg is jegyezte: lehet, hogy ez is a múzeum része, itt kutyakaka-kiállítás van. Aztán nem bírta hallgatni tovább a korgó gyomrát, és megbökte orrával Csodát:

– Gyere! Talán ott bent lehet valamit kapni. Hátha tudunk vásárolni egy jégkrémet! – Mert Kósza szerette a jégkrémet.

És akkor beléptek a Múzeumba. De nem jutottak el a büféig, mert a jegyszedő néni máris rájuk szólt:

– Tessék jegyet venni!

Kósza csodálkozva nézte, mit parancsolgatnak neki, aztán azt mondta:

– Jó, mindjárt megyünk. Vesszünk majd jegyet – azzal besétáltak, s a jegyszedő néni nem is tudta ámulatában, mit szóljon mindehhez. Csak nézte, ahogy a két nagy állat beballag a Múzeumba.

Először régi motorokat láttak. Kacsaringós kormányval, fényes küllőkkel, hatalmas benzintankkal, nagy kipufogócsövekkel, csupa-csupa régi, érdekes motorkerékpárt.

– Ha ezt Sajó bácsi látná, tetszene neki. Ennyi ócskavas! Mint otthon a kamránkban! – mondta Kósza.

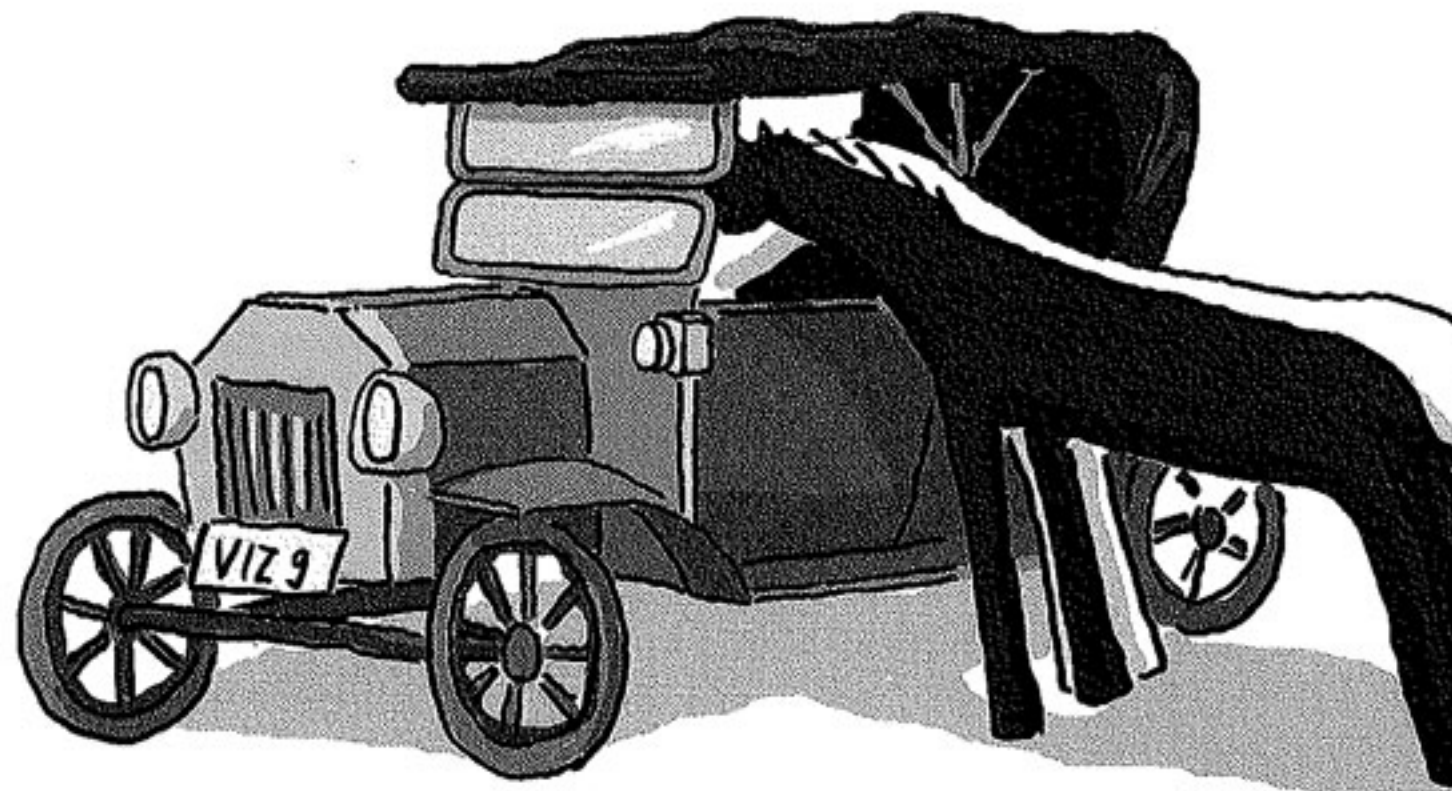
– Csiss! – csitította Csoda. – Ez Múzeum! Itt állítják ki a régiségeket. Mi is azért hoztuk ide a szekerünket.

Végignézték a motorokat, aztán az autók következtek. Vászontetős, régi szerkezetek, furcsa kis lámpákkal, az index-lámpa helyett nyilacskákkal az oldalukon.

– Nocsak! Ezt is most hozták – mondta Kósza.

– Hogy hozták volna most? – válaszolt Csoda. – Ezek nagyon régi autók, már nem járnak. Először összerakják, és lefestik őket, aztán újból behúzzák bőrhuzattal az üléseket. Mind fölújították, de nem járnak már.

– De hiszen ülnek benne! Nézd! – mondta Kósza. És valóban, az egyik régi autóban egy bőrsapkás, motoros-szemüveges férfi ült, meg egy nőszemély, sállal a nyakában, akit Isabella Duncannek hívtak.

– Látod, most jöttek! Még rajta van a síszemüveg.

– Nem síszemüveg az. Régen az autósoknak is volt védőszemüvegük, mert nyitott volt a kocsi. És ezek csak viaszfigurák. Ez múzeum!

– Viaszfigurák? – ámult el Kósza. És akkor valamit félreérthetett. Mert odament, és azt mondta:

– Nem is kell akkor a büfébe mennünk! – Nagyra nyitotta a pofáját, és leharapta a sofőr fél arcát.

– Mit csinálsz, te szerencsétlen?! Harapdálod a kiállított viaszfigurákat? – kérdezte Csoda.

– Pfuj! Szörnyűség – mondta Kósza, mert a viasz közben elkezdett olvadni a szájában. – Mi ez a borzalom? Ez nem is olyan, mint amire gondoltam!

– Mondtam, hogy viaszfigura.

– Igen, igen. De emlékszem, milyen finom viasz volt azon a tortán, amit valamelyik születésnapjára kapott Gyöngyi néni!

– Az marcipán volt. Nem viasz.

– Pedig abból is ilyen alakok voltak mintázva! Azt hittem, ez is épp olyan ízű lesz, csak ez ráadásul jóval nagyobb!

Amíg a viaszfigura fél fejét apró darabokban kiköpködtte Kósza, fölébredt egy teremőr. Odalépett hozzájuk.

– Mi történik itt, kérem? Mi történik? Ki ez a két állat?

Akkor a jegyszedő is odaszaladt.

– Jegyet sem vettek, csak úgy besétáltak. Azonnal ki kell őket dobni!

– Micsoda? – hördült föl a teremőr. – Kérem! Hívom az őrséget.

Csoda látta, hogy most ki akarják őket dobni, és megdühödött, mert már nagyon kíváncsi volt a múzeumban látható régi dolgokra. Fenyegetőleg azt mondta az őrnek:

– Vigyázzon, mert ha még egyet szól, a barátom leharapja a fülét!

Kószának ekkor büfögődött föl a torkából az a szörnyű rossz viaszfül, amit az előbb leharapott. Kissé kidülledt a szeme, megforgatta a pofájában a viaszfület, majd szörnyű prüsszkölés közepette kiköpte a márványpadlóra.

– Pfff.

– Jesszum Pepi! – sikoltott föl az őr. – Valakinek már leharapta a fülét! – Aztán hanyatt esett, és elájult, mert látta, hogy ennek fele sem tréfa, ez a ló most már biztosan leharapja az ő fülét is.

Csoda és Kósza könnyedén átlépkedtek a fekvő őrön.

– Ezt elintéztük – mondta Csoda.

– Ezt el – mondta Kósza. – Csak a viasz volt rettentő rossz. Legközelebb remélem, marcipánból készítik ezeket a figurákat!

Szépen tovább sétáltak, hogy megnézzék, mi minden van még kiállítva. Az üvegszekrényekben apró járműveket láttak, mozdonyokat például.

– Jé, pónimozdony! – csodálkozott Kósza.

– Mi az, hogy pónimozdony?

– Nem látod? Pónimozdony. Ez biztos nem nő meg nagyra.

– Kósza! Olyan vagy, mint a Lánc-hídon az a kőállat.

– Mért, az milyen?

– Ökör. Marha. Barom.

– Azt hittem, oroszlán. Mintha azt mondtad volna!

Csoda nem válaszolt. Tovább léptek az üvegszekrénytől. Kósza idegesen rángatta a fejét, mert a szörnyű íz még mindig a szájában volt, időnként még apró viaszdarabokat is köpködt, aztán jól rátaposott a patkójával. A viasztól meg a vaspatkótól viszont olyan csúszós lett a kövezet, hogy Kósza kalimpálni kezdett mind a négy lábával, aztán csak csúszott előre, és fölnyerített, hogy jaj!, mert egy újabb viaszbábu felé száguldott. A bábu viasztárcsát tartott a kezében, viaszípot a szájában, viaszapka volt a fején, és nagy viaszorra volt.

– Jaj! – kiáltotta újra Kósza, majd úgy találta el a bábút, hogy tátott szájába belekerült a tárcsa is, meg a vasutas viaszorra is.

– Jaj nekem – mondta még egyszer, de a nekemmel együtt már az orr is a szájában volt.

– Mi az? Mi történik már megint?! – kiáltott mögöttük újból egy őr. – Mi ez itt? Rendbontás?

Odaszaladt a lovakhoz, de Csoda már tudta, mit kell tenni.

– Vigyázzon, uram! Ez a megvadult ló! Könnyedén leharaphatja az orrát!

Kósza csak egy kicsit válogatott a szájában, aztán már ki is köpött egy orrot.

– Jesszum Pepi! – kiáltott az őr. – Fegyveres őrség!

Ekkor símaszkos, fegyveres múzeumőrök törtek be a terembe.

– Itt vannak a gazemberek! Azaz két gazló! – azzal a pisztolyukat a lovakra fogták. Kósza erre azt mondta:

– Na, ide nézzenek! Szabad maguknak itt lövöldözni?

